

JOŠ JEDNA NEDJELJA NA LIPI

Kad sam otvorila oči nakon okrjepljujućeg proljetnog sna dan je već blistao na prozoru, a sjenice i kosovi su cvrkutali u voćnjaku. Meteorolozi su najavili vruć dan pa treba što ranije krenuti u planinu. Nedjeljama kao što je današnja, najradije idem na Lipu. Tako mi se čini da nisam napustila svoj dom jer sam i na Lipi, nakon svih ovih godina našeg druženja, u stvari kod kuće. A nije li čovjek najsretniji upravo kod kuće?!

Iako je nedjelja, i iako je rano jutro, mnogo je automobila na cesti. Neuobičajeno mnogo, budući da su prvosvibanjski praznici već počeli. Iza dobro zatvorenih prozora automobila čujem cvrkut sjenica. Razmišljam o tome kako je od buke automobilskih motora glasniji jedino cvrkut ptica. Kad u velikom gradu posiječemo posljednje stablo, zamrijet će cvrkut ptica, a ostat će nam samo neugodna, zaglušujuća buka automobilskih motora.

Danas je u crkvi svetog Jurja u Donjoj Planini sveta misa, a čini se da će se proslaviti i praznik rada jer su pripreme za to već počele. Traktori na prikolicama dovoze stolove i klupe, koji će biti postavljeni pod sjenovitim krošnjama dviju starih lipa. Mladićima je ipak draži nogomet pa ih stariji suseljani opominju na Prigorcima svojstven način da se trebaju prihvati posla jer se posao neće sam napraviti. Ja se nasmijah na ovaj vječan nesklad interesa mladih i starih i nastavih putom prema Lipi.

Dok lagano koračam prašnjavim putom, promatram stožac Lipe koji već blista obasjan sunčevim zrakama i vidike koji dopiru sve do Zagorja. Priroda se probudila pa je sva modra i zelena, tako drugačija od one prošlonedjeljne. Osjetila sam opojan miris cvijeća. Kako sam kasnije spoznala, taj zaboravljen miris me pratio duž cijelog puta. Ne sjećam se kad sam zapravo zaboravila da cvijeće miriše, ali sam sretna što sam to ponovno otkrila. Zaokupljena brigama i uvučena u sve brži ritam života prestala sam primjećivati da cvijeće raste svud oko mene, da uljepšava mjesta koja su ljudi zanemarili i zapustili, da je vjeran pratitelj ljudi. Iako mi je bilo neprestano pred očima, nisam ga vidjela. Sad ga ponovo vidim. Privlači mi pozornost svojom bujnošću, izgledom, oblikom, bojama ili neobičnim mjestima na kojima je izraslo.

Iz misli me prene sjetan glas:

- Polako! Ne žuri! Uživaj u prirodi koja nas okružuje!
- Zar izgledam kao da žurim! – odvratih veselo okrećući se da vidim kome pripada glas.

Uočih slarnati škrlak i pod njim prepoznatljivu sijedu bradu, kakvu ima još samo Keljo. Štapom podupire breme godina koje nosi na leđima, dok sporo premeće noge koje, čini se, danas otkazuju poslušnost. Ipak uživa u svakom koraku. Dok izmjenjujemo sjećanja vezana uz izlete na kojima su planinari doista upijali prirodu u sve pore svojeg bića, iskusno oko mu uočava šparogu. Kaže da ih u grmlju sigurno ima još, ali i da sigurno ima i krpelja. Zastajemo na livadi pod Konjem da nam pluća ulove zrak, da otpuhnemo i izmijenimo nekoliko riječi.

- Nekad smo za Prvi maj tražili bukvu koja je prolistala, koja se barem malo zazelenjela, a pogledaj danas. Cijela šuma je zelena – kaže.
- Da. Sve se promijenilo – i ja se sjećam svibanjskog snijega koji je ponekad zabijelio proljeće.
- Ti si premlada. Ne sjećaš se kako je ova livada izgledala kad su je redovito kosili.
- Ne – odgovaram – Ne sjećam se.
- A ovdje je rastao krumpir – pokazuje na šikaru ispod livade – Znaš kakav krumpir?! Ma milina jedna!

Oči su mu pune sjete zbog ljepše prošlosti koja se ne može vratiti, ali mu iznenada zasvijetle kad ugleda mravinjak i radišne mrave ili pak divljeg goluba kako preleti nad šumom i nestane u nebeskom plavetnalu. Lipa zauzima posebno mjesto u Keljinom srcu. I njemu je Lipa drugi dom. Dok ga promatram sjetnog i turobnog, primjećujem da su mu mravi nečujno prekrili cipele. Brzo pogledah svoje i vidjeh da su krenuli i na mene. Oboje poskočisimo i stresosmo sitne uljeze s nogu.

Nakon još nekoliko riječi rastadosmo se s nadom u ponovno viđenje na Lipi i otidosmo svaki u svoju tišinu.

Iako sam osjećala umor, a vrućina mi je sputavala korak, ljepota dana nad Kapelom hrvatskih mučenika osnažila me je za nastavak šetnje do Rumleca i Tepćine Špice.

Leptirići lepršaju šarenim krilima, bumbar me radoznalo prati u stopu, a kukavica kuka. Iako je nedjelja, i iako je lijep dan, u planini nema ljudi. Čujem zavijanje sirena, a potom kroz granje ugledam dim. Požar! To su vatrogasci!

Ne razmišljam dugo o požaru jer me opčinjuje ljepota proljetne planine. Umiruje mi misli i jača tijelo. Ubrzo dolazim na Marijanski hodočasnički put, koji u stopu prati naš planinarski. Ljepotu prirode upotpunjuje ljepota duše. Marijanski hodočasnički put povezuje hrvatska Marijina svetišta, dug je 393 kilometra i dio je istoimenog međunarodnog hodočasničkog puta kroz Poljsku, Slovačku, Austriju, Sloveniju i Hrvatsku. Dok tako uživam u tišini, jastreb iznenada odleti s bukve pored puta dublje u šumu, nadajući se da je ostao neprimjetan čudnom došljaku, a onda raširi krila i vine se u nebeske visine.

Gromača s križom na križanju putova znak je da sam stigla do Rumleca. Dvije nadstrešnice i stol s klupama u potpunoj tišini šume mjesto su za odmor i prikupljanje snage za nastavak puta. Nedaleko od križanja izvor je ukusne, pitke vode, ali ja ču se na njemu okrijepiti u povratku. Sad želim što prije stići do Tepčine Špice i, koliko je to moguće, pobjeći vrućini.

Nastavljam šetnju pravim labirintom označenih i neoznačenih putova na kojima nema baš nikoga. Putokazi me upozoravaju na prilazne putove sa zagorske strane koji dolaze iz Slanog Potoka i Laza, ali i da se nalazim na visini od 580 metara Pod Tepčinom Špicom.

Još nekoliko minuta uspona i izlazim na šumovit greben s kojeg nema prostranih vidika, ali se na

njemu prelijepo miješaju modra boja neba i zelena boja tek prolistalih krošnja bukava. Narod priča da je ovdje nekada bio velik grad kojeg je izgradio neki Kara pa se u spomen na njega selo u zagorskom podnožju Špice zove Karivaroš. Tražim ostatke zidina, ali ih ne nalazim. Ako su i postojali, zarasla ih je šikara. Možda je kamenje složeno u polukrug na vrhu Špice ostatak kapelice Svetog Apostola. Ta spoznaja me razveseli.

Odmaram u tišini Tepčine Špice koju remeti samo ugodan cvrkut ptica. Sunce je već visoko na nebu, a zrak je sve topliji. Ne gledam na sat, ne znam koliko je sati, ali podne je sigurno prošlo. Vrijeme je povratku.

Vraćam se istim labirintom označenih i neoznačenih staza do Rumleca. Umorna sam i gladna. Ne skrećem do izvora nego žurim na Lipu. Nemilo sam se iznenadila vidjevši da na livadi pored Kapele objeduje tek nekoliko izletnika. I dom na Lipi je prazan. Domar Ivo izgubio se u dimu s roštilja pripremajući pečenje za rijetke posjetitelje.

Keljo izlazi iz kuće s *kupicom* u ruci. I on je netom stigao na Lipu.

- Gdje si bila do sad? – pita.
- Na Tepčinoj Špici! – odgovaram – A Vi?
- Ja sam obišao sve izvore. Svi su presušili - kaže tužno – Jesi li vidjela da su svi izvori presušili?

K

Klara Jasna Žagar, 29.04.2012.